

VÉDELEM NÉLKÜL

Évekkel később, a vizsgálati ágyon feküdve, miközben a hűvös zselén keresztül is érezte, ahogy az ultrahangos műszer feje föl-alá gördül a hasán, Katának a bátyja jutott eszébe, és maga se értette, miért, de egyszeriben elöntötte a sajnálat. Holott neki most aztán végképp örülnie kellene. A gyermek teljesen ép és egészséges, a monitor minden porcikáját rendben lévőnek mutatja, az ágy mellett pedig itt ül az ő szerető férje, nedves izgalommal szorongatja a kézfejét, arca, tekintete csupa csillogás, és még pislogni se mer, nehogy egyetlen pillanatot is elmulasszon az ő fiacskájáról.

– Fiú – mondta a doktornő az előbb kérlelhetetlenül és föllebbezhetetlenül. – Ez bizony fiú. Stramm, erős fiú. Tetszenek látni?

Hogyne látták volna. A doktornő tekergetett valamit a műszeren, mire a kamera odafókuszált, ahol a bizonyosság megkérdőjelezhetetlenül lebegett a magzatvízben. – Drága kisfiam – hörögte Bálint, és úgy megszorította Kata kézfejét, hogy amaz érezte férje ütőerének szapora lüktetését.

Természetesen Kata is örült. Hogyne örült volna. Hiszen azért jöttek, hogy megtudják, hogy rendben van minden. A gyerekeknek nem hiányzik semmije, minden végtagja ép, az arca és a feje nem torz, se a lábujjai, sem egyéb kellékei nincsenek összenőve. Ez egy nagyon különleges műszer volt, az országban egyetlen ilyen létezik, akkora a fölbontása, hogy a legkisebb anomáliát is ki lehet szűrni vele. Ezúttal azonban nem volt mit kiszűrni. Minden rendben lévőnek találtatott. És még hálások is lehetnek a vizsgálatért, hiszen keveseknek adatik meg, hogy ennek a klinikának a vizsgálati ágyán fekhessenek. Mások csillagászati összegeket fizetnek 4D-ként reklámozott ultrahangos vizsgálatokért a magánrendelőkből, az övékét viszont állja a társadalombiztosítás. Pedig semmiben sem különbözik azoktól a maszek bizniszektől. Még videofelvétel is készült, szerencsére Bálint készült rá, hozott DVD-t.

Igen, hálásnak kell lenniük. A leginkább Bálint anyjának, Kata anyósának, aki ezt a vizsgálatot elintézte. Mi mindenre jók ezek a vidéki ismeretsek! A szocializmusban Bálint anyja, Kata anyósa történetesen a megyei tanács egészségügyi osztályán dolgozott, vagyis annál az intézménynél, amely felügyeleti szervként igazgatta és ellenőrizte a megyei kórházat. Ebbéli minőségében mindent elintézett, és mindent megtett, amit a kórház vezető-

sége kért. Természetesen szigorúan betartva a törvényes kereteket. A kórházi dolgozók hálások voltak, és a hála mind a mai napig tart. Azok körében is, akik időközben elköltöztek a megyeszékhelyről, a fővárosba kerültek, és most az ország egyik legrangosabb klinikájának a szülészeti és nőgyógyászati osztályát igazgatják, miáltal olyan különleges, nagy fölbontású ultrahangos készülék gombjait nyomogathatják és tekergethetik, hogy az csuda.

Egyébiránt – jegyezte meg még odahaza Bálint – a kapcsolat akkor is létrejött volna, ha az ő anyja éppenséggel nem a megyei tanácsnál, később önkormányzatnál dolgozik. Egy város Magyarországon akkor is kicsi, ha történetesen megyeszékhely. Magyarországon egyetlen nagyváros van: Budapest. A többi mind olyan, hogy mindenki ismeri és számon tartja egymást. Akárcsak a falvakban. Maga az ország is olyan, akár egy hatalmas falu.

Kata nem érzett hálát. Sőt, dühöt érzett. Évek óta ahhoz szoktatta magát, és abba az irányba igazította az életét, hogy mindent maga intézzon. Egyedül, a saját ereje és képességei szerint. Mindazt, amit elért, külső segítség nélkül érte el. Erre roppant büszke volt, még akkor is, ha nem dicsekedett vele. Magában azért gyakran gondolt erre, és olyankor jó érzés töltötte el. A protekciót világeletemben gyűlölte. Tisztában volt azzal, hogy a világ így működik, és ha az ember el akar érni ezt-azt, ahhoz kellene olykor a kapcsolatok, de odahaza, falun mindig azt látta, hogy a protekció másokat érint, őket nem. Azok élnek vele, akik irreális célokat tűztek ki, amit aztán képtelenek a maguk erejéből elérni. Akiknek túlságosan nagy a fölvenni vágyott kabát. Náluk az ilyesmi sose dívott. A szülei kizárólag odáig nyújtózkodtak, ameddig a takarójuk ért. Onnan egy tapodtat se tovább. Aki azon tovább akar nyúlni, az nem becsületes.

Mint minden házasságban, volt pár dolog, amelyben Kata és Bálint nem értettek egyet. A protekció kérdése konkrétan ezek közé tartozott. Persze – gondolta Kata – ebben nyilván szerepet játszik, hogy Bálint az államigazgatásban dolgozik, így nap mint nap megtapasztalja, hogy bizonyos dolgok elintézése ismeretségek és kölcsönös egymásra utaltságok nélkül lehetetlen, még akkor is, ha országos ügyekről van szó. Ráadásul egy vidéki városban nőtt föl, ahol mindenki, aki úgymond számít, ismeri egymást. Ez éppenséggel a falura is érvényes, csak ott az ismerettséggel nem sokra lehet menni, lévén, hogy akad ugyan, akinek van némi befolyása bizonyos dolgokra, ám azok a dolgok olyan kevésbé jelentősek, hogy nem is érdemes miattuk a protekció intézményét előrangtatni a paraszti mellény zsebéből. Bálint ellenben gyerekkorától fogva hozzászokott ahhoz, hogy az előrelépéshez hol ezt, hol amazt ismerni kell. Meglepetés akkor érte, amikor a felesége egyál-

talán nem tapsikolt a szenzációs hírre, miszerint az ország egyik legjobb klinikáján, ahol az ország egyik legjobb szülészete működik, az ország egyik legjobb ultrahangos készülékével fogják megműszerezni elsőszülött csemetéjüket, egy olyan vizsgálaton, amelyre bejutni egyszerű halandóknak jószívrrel lehetetlen. Nemhogy nem tapsikolt, hanem egyenesen nehezményezte, hogy másokat beelőzve és a kötelező utat kikerülve mennek ilyen vizsgálatra. További feszültségeket okozott, hogy Kata már bejelentkezett egy 4D-s magánrendelésre, Bálint anyja pedig úgy vélte, hogy amennyiben kikaparta a gesztenyét a fiának és a menyének, igazán megérdemli, hogy a nagy eseményen jelen legyen, és a saját szemével láthassa nagy fölbontásban az unokáját.

Beletelt néhány napba, mire sikerült többé-kevésbé elsimítani a dolgokat. A kompromisszum ára az volt, hogy Bálint anyja megsértődött, miután a menyé a fián keresztül megüzente neki, hogy nem szeretne az anyósa előtt kitárulkozni, még egy vizsgálóasztalon sem.

Mindez azonban a múlt volt, vagy legalábbis a közelmúlt, és noha Kata hálás továbbra se volt, már nem is dühöngött. Sőt, egyáltalán nem gondolt arra, hogyan került ide. A bátyja jutott eszébe, aki egy egyre jobban gömbölyödő és egyre rövidebb hajú feleséggel meg két inkább bájos, mint szép kislánnyal él abban a csodaszép kertes házban, ahol a még oly szelíd és barátságos kutyát is mindig láncra verve tartják, nehogy összeszarja a szépen nyírott gyepet, vagy kikaparja azt a pár bazsarózsát az előkertből, a medencét pedig állandóan lefedik, nehogy a szél ágakat és leveleket hordjon bele. Az évek múltával a bátyja munkaideje egyre hosszabbra nyúlt, egyre később ért haza a megyeszékhelyen lévő, leginkább örökösödési és tyúkperekre szakosodott ügyvédi irodából, és a várva várt kisfiú, a trónörökös csak nem akart megszületni. Erősen gyanítható, hogy már nem is fog. A rokonság csöndes sápirozása és fejcsóváló asszisztálása mellett, vagyis inkább annak dacára Attila nem tudott fiút nemzeni – vagyis ahogy a faluban mondogatták: a felesége nem tudott fiút szülni.

Ő bezzeg, a parasztból avanszált városi úrilány fog.

Kata a főiskola első évének vége felé már biztos volt abban, hogy soha a bűdös életben nem fog tanítani. Ugyanakkor azzal is tisztában volt, hogy ha nem akarja, hogy végleg magába szívja a sáros utca, és nem akar egész életében tengődni a fejkendő egyhangúságban, akkor tanulnia kell. A maguk módján a szülei is tanult emberek voltak, szakmát szereztek, más kérdés, hogy az ország két ellentétes pontján töltött tanulóéveket követően végül visszakanyarodtak oda, ahonnet elindultak. Nem engedte elszakadni

őket a falu – mármint a génekben hordott és generációról generációra továbbörökített kényszerűség, miszerint a gyerekeknek kötelességük nem csupán gondoskodniuk idősödő szüleikről, de míg a világ világ, muszáj folytatniuk és szorgosan másolniuk azok életét. Mert hát itt a föld, amelyet állandóan túrni kell, a kert, amelyen nem lehet egyenes derékkal végigmenni, mivel hol itt, hol ott türemkedik ki egy gaz, amelyet ki kell rángatni, na és a ház, amely körül ugyancsak állandó a tennivaló, hol az eresz lyukas, hol az ajtó alatt süvít be a szél, és hát a faluban nincsenek mesteremberek, akiket ilyenkor ki lehet hívni, mivel az egész falu eleve csupa ezermester, ami persze állandó készenléttel jár.

Kata gyerekkorától fogva a munka állandó kényszerűségét látta maga körül. Azt, hogy a szülei alig szólnak egymáshoz. Napközben bent vannak a munkahelyükön – az egyik a téesz-irodán, később a polgármesteri hivatalban, a másik az üzemben –, és amikor hazajönnek, nekiesnek a háztájinak, hogy sötétedés után csak annyi erejük maradjon, hogy lerogyjanak a lábakra szerelt tévékészülék elé, és belealudjanak az esti filmbe.

Akkor kristályosodott ki végérvényesen benne a már korábban gyökeret vert gondolat, amikor a bátyja második gyerekének megszületésekor látogatást tett náluk, a falusi házban majdnem a teljes rokonság. Attila frissen végzett jogászként a megyeszékhelyen dolgozott egy ügyvédi irodában, ám mert ez alig félórás autótutat jelentett, és mert a felesége is helybéli volt, úgy találták, nem érdemes a koszos, bűzös és füstös városban lakást venni, amikor ugyanabból a pénzből a faluban akár építhetnek is egy nagy családi házat. Itt a jó levegő, közel a természet, az állatok, nem beszélve a nagyszülőkről, akik majd mindenbe besegítenek. Földadták a városi albérletet, és a második gyerek – ugyancsak kislány – már a szép, új házba érkezett, amelyben mindenki saját szobát kapott, az alsó és a felső szinten is külön fürdőszoba volt, a süllyesztett padlózatú nappaliban pedig akár lakodalmat is lehetett volna rendezni. Az udvaron selymes fűvű gyep, a gyerekeknek kis játszótér, hátul sátorral fedhető úszómedence. Csupán egy baj volt: gyönyörű otthonukat viszonylag kevésszer volt alkalmuk élvezni, hiszen hajnalban autóba ültek, és bementek a városba, ahonnét csak késő este érkeztek vissza. Egyébiránt abban is követték a tradíciókat, hogy a házat úgy tervezték, amikor a gyerekek felnőnek, és esetleg valamelyik úgy dönt, akkor odaköltözhessen a tetőtérbe. Az utóbbi pár évtizedben szinte kizárólag eme elgondolás szerint épültek a faluban házak. Kata szüleié se volt kivétel, dacára annak, hogy Kata sehol nem látott olyat, hogy bármelyik, időközben felnőtt és családot alapított gyerek úgy döntött volna. Amikor a gyerekek

kirepültek a családi otthonból, magukra maradtak a szülők a jókora házban, a felső szintre gyakran föl se mentek, merthogy nem volt miért, az üresen tátongott, a tetemes fűtésszámlát viszont fizetni kellett.

Szóval amikor Kata második unokahúga megszületett, és ennek öröme-re ellátogatott hozzájuk a megye túlsó sarkából a rokonság, az egyik nagynéni, miközben a különben tényleg tündéri csecsemőt dédelgette, kedves mosollyal és őszinte nyíltsággal az arcán megkérdezte a boldog, immáron kétszeres apát, hogy és mikorra tervezik a harmadik gyereket. Mire amaz hasonló lendülettel azt válaszolta, hogy nem terveznek harmadikat, a felesége most egy évre megint kiesik a munkájából, de utána ő is a karrierjére akar már koncentrálni, szerencsére itt vannak kéznél a nagyszülők, akikre rá lehet a lurkókat bízni, és...

A nagynéni ennél a pontnál félbeszakította a monológot, és továbbra is a lehető legnagyobb természetességgel, mintegy magától értetődően közölte:

– Na de a harmadik már hátha fiú lesz.

Kata ott állt kétlépésnyire tőlük, és majdnem összeroppantotta a kezében szorongatott poharat.

Akkor határozta el végérvényesen, hogy el fog menni.

Nemcsak a megyeszékhelyig, hanem azon is túl.

Már azzal is tisztában volt, hogy nem a tanításra fogja fölteni az életét. Az egy dolog, hogy egész nap nevetlen és tiszteletlen gyerekekkel kell bajlódni, akik fikarcnyi érdeklődést sem mutatnak az iránt, amit ő a buta fejükbe próbál verni, ehelyett minden lehetőséget megtalálnak és meg is ragadnak arra, hogy őt megalázzák. Még talán azt is tudomásul lehet venni, és együtt lehet vele élni, hogy tanítónak és tanárnak jobbára azok szegődtek, és azokból került ki szinte a teljes főiskolai létszám – ideértve Katát is –, akiknek nem sikerült az egyetemi felvételijük. Sokkal súlyosabbnak látta azt a képet, amelyet az egyik oktatójuk vetített előre nekik, merő jó szándékból, mondván, az életre akarja fölkészíteni a tisztelt hallgatókat, amikor elmeséli, hogy miként működik egy iskola, azon belül is az úgynevezett nevelőtestület. Didaktikaórákon ily módon fűrészekről és pitiáner játésmákról esett szó, megtörtént sztorik alapján, amelyeket a hallgatók nagy része nagy derűvel és kacajok közepette figyelt, Kata azonban kihallotta a tanár szavaiból az iróniát, és végérvényesen eldöntötte, hogy ő ezekben a dolgokban nem kíván részt venni.

Még meg sem száradt a pecsét a főiskolai oklevélen, amikor Kata kiment Angliába bébiszitterkedni. Igaz, hogy ez is gyerekekkel való foglalatosko-

dást jelent, de mégse iskola, és mégse egy egész osztály. A vártnál könnyebben elengedték otthonról. Az anyja sopánkodott egy keveset, hogy mekkora távolság, és hogy akkor milyen sokáig nem fogják látni egymást, de végül az apja szava döntött: hadd lásson ez a lány világot, és tanulja meg az angolt rendesen. Most van rá lehetősége, ki tudja, később mi lesz. Különben se nyaralni megy, hanem dolgozni. Lehet, hogy annyi pénzt keres, hogy majd félre is tud tenni belőle.

Az angliai kereset épp csak a megélhetésre volt elég, meg arra, hogy Kata karácsonykor hazaruccanjon pár napra, ám emiatt semmiféle csalódottságot vagy hiányt nem érzett. Volt a főiskolán egy lány, aki érettségi után ment ki, vele előzetesen hosszasan konzultált a várható dolgokról, úgy-hogy tisztában volt vele, mire számíton. Az a lány Roger Taylornak, a Queen dobosának gyerekeit pesztrálta, csillogó szemekkel mesélt az élményeiről, mikor milyen sztár fordult meg a házukban, igaz, ő nem beszélt velük, és csupán távolról láthatta őket, de akkor is... Nos, Katának efféle élményei nem voltak. Egy középosztálybeli családhoz került, a Temzétől délre, de azért még viszonylag közel a belső kerületekhez. A házaspár kicsit idős volt a gyerekek életkorához képest, Kata azt gyanította, hogy sokáig próbálkozhattak, mire összejötte nekik, és, ikerpár lévén, az is valószínűsíthető, hogy nem természetes úton.

A gimnáziumból és a főiskoláról hozott angoltudása arra elegendő volt, hogy az utcán és az élelmiszerdobozokon a föliratokat el bírja olvasni, a gyerekek hadarásához és pöszeségéhez azonban eleinte kevésnek bizonyult. Kata azzal trenírozta magát, hogy szabadidejében orrba-szájba a tévét bámulta, és próbált minél többet megérteni a beszélt angolból. Egy ilyen alkalommal jött be alagsori szobájába először a férj, megérdeklődni, hogy érzi magát náluk, és hogy minden rendben van-e. Kata megköszönte az érdeklődést, néhány iskolásan összetákolt mondatban elmondta, hogy nagyon jól érzi magát, és hálás a családnak, amiért referencia nélkül is alkalmazták, és ilyen kedvesek hozzá. Akkor se kezdett még gyanakodni, amikor a férj közölte vele, hogy amennyiben bármire szüksége van, szóljon nyugodtan, mindent meg tudnak beszélni, ő a rendelkezésére áll.

Az első látogatást pár nap múlva újabb követte, azt még újabb, ekkor a férfi már egészen közel ült Katához a kanapéra, és néhány percig úgy tett, mintha ő is elmélyülten nézné a tv-shop délelőtti adását, majd egyszer csak hirtelen, ám annál határozottabb mozdulattal Kata combjára tette a kezét.

A történetnek innen úgy kellene folytatódnia, hogy Kata félrelökte a férfit, majd fölháborodva kirohant a szobából, és még aznap fölmondott.

Vagy egy másik változatban: a félelemtől és a megrökönyödéstől egészen megdermedt, és az erőszaktól csak a váratlanul, idő előtt hazaérkező feleség mentette meg.

Nem így történt.

A férfi – egyébként Hucknak hívták – kétségkívül nem volt Roger Taylor, és közeledése is fölöttébb meglepte Katát, hiszen előtte soha semmilyen jelét nem adta, hogy az angolt törve beszélő, a keleti végekről érkezett bébiszitter a feladatok kiosztásán és behajtásán túl fölkelte volna az érdeklődését. Az megint csak erős túlzás lenne, hogy, mint a filmekben, az őszülő halánték delejtezte le volna Katát. Hucknak alig-alig volt valami haja, és amennyi apró sörté formájában fejének tetején még létezett, annak a színét már nem lehetett megállapítani. Ugyanakkor amint a combján érezte a kezét, Katát mintha villanyáram rázta volna meg. Mindaddig nem különösebben érdekelte Huck, férfiként legalábbis nem tekintett rá, a munkájára és a nyelvismeret fokozására koncentrált, annyit azonban már korábban, ha futólag is, de megállapított, hogy munkáltatója megnyerő modorú, jó megjelenésű pasas, akinek minden mozdulatán és megnyilvánulásán látszik az intelligencia és az élettapasztalat. Egy reklámcégnél dolgozott, hol plakátokat tervezett, hol televíziós spotokat rendezett, hol szlogeneken agyalt. Kata valószínűleg nap mint nap találkozott Huck munkájának eredményeivel, amikor nem kapcsolt el a filmek és a híradók közötti reklámblokkokról, vagy amikor szabadidejében bement London szívébe, és közben a metró belsejébe kiaggatott hirdetéseket bámulta. Hogy pontosan melyiket készítette Huck, azt soha nem árulta el, igaz, Kata nem is kérdezte, a férfi kreativitásának egyéb megnyilvánulásaival azonban együttléteik alkalmával bőséggel volt alkalma megismerkednie.

Nem is az volt a legfurcsább, hogy kétszer annyi idős volt Katánál, akinek a szeretői addig a korosztályából kerültek ki. Már az első érintésnél érezte a céltudatosságot és az erőt. Nem volt kertelés, mismásolás, sunyi tapogatások. A férfi egyértelműen kinyilvánította szándékait, és ettől a határozottságtól Kata kinyílt, akár anyja kertjében pünkösdkor a bazsarózsa. Nem húzódozott, nem pattant föl, nem dermedt le. Hagyta, hogy a férfi erős, inas kézfeje egy ideig az ő kopott farmerjének szárán nyugodjon. Aztán mintha lefékeződött és elhalványult volna az idő. Amikor Kata később megpróbálta fölidézni magában a történeteket, csodálkozva tapasztalta, hogy csak foszlányokra emlékszik, és néhány bevillanó filmkockát tud lelki szemével elérőltetni. Huck határozottan ölelt, és puhán csókolt. Arca enyhén borostás volt, mégse szúrta, és nem is dörgölte ki Kata nyakát. Gyöngéd volt

és figyelmes, ugyanakkor egyértelműen, már-már ellentmondást nem tűrően ő irányított.

Ez nem a kollégiumi fiúk maszatolása volt, és nem is a falusi haverok tettetett, félszeg vagánysága a diszkó utáni hajnalon, a kultúrház mögötti parkban. A házibulik italgözös, szédülős, kapkodós ölekezéseihez végképp nem lehetett hasonlítani. Katának életében először volt úgy orgazmusa, hogy azt nem ő, hanem egy másik ember érte el nála. Mégse ezért ment bele abba, hogy legyen folytatás. Igazából nem mérlegelt és nem gondolkozott. Lehetne mentegezni, hogy egyedül érezte magát, távol a hazától, a falutól, az ismerősöktől, idegen környezetben. Ám Katának semmi szüksége nem volt mentségekre. Ő se akarta magát fölmenteni, elvégre bűnösnek se érezte magát. Egyszerűen az egészet, úgy, ahogy volt, a maga korlátaival és lehetetlenségével, jónak és élvezetesnek találta.

Azon viszont meglepődött, hogy a férfi nemhogy nem használt óvszert, őt se kérdezte meg, védekezik-e valamilyen módon. Kata nem hozott óvszert Magyarországról magával, Angliában se vett, nem készült arra, hogy használnia kellene. Tablettát sem szedett, mivel itt úgyse bírt volna effélét kiváltani – azt se tudta, mifélek vannak, és hogy miként kell fölírni, gyanította, erre úgyse érvényes az alkalmazók által fizetett társadalombiztosítás. Amikor Huck védelem nélkül beléhatolt, Katának átfutott az agyán, hogy szólni, esetleg kérdeznie kellene, ám a hamarosan hullámokban rátoró kéj elnyomta aggodalmait. Csak később, miután a férfi már távozott a szobájából, jutott eszébe újra a dolog. Arra gondolt, hogy a házaspár terméketlen, és lehet, hogy Huck miatt, ez esetben valóban nem kell aggódnia a védelem hiánya miatt. De persze az is elképzelhető, hogy a feleség képtelen teherbe esni, Huck pedig hozzászokott ahhoz, hogy nem kell védekeznie. Legalábbis idehaza nem. Kérdés, vannak-e egyéb mellékútjai. Amilyen határozottan, mondhatni rutinosan megdöntötte őt, bármi elképzelhető. Ennél a pontnál Katában haloványan fölmerült az a gondolat, hogy a védekezés nem csupán a terhesség elkerülésére szolgál. De ezt inkább elhessegette magától.

Hét hónapig tartott a viszonyuk. Ez idő alatt változó sűrűséggel szeretkeztek: volt, hogy hetente többször, de olyan is volt, amikor kimaradt egy-egy hét, nem csak Kata menstruációja miatt, aki némi megnyugvással igyekezett tudomásul venni, hogy se a terhesség, se a nemi betegségek jeleit nem fedezte föl magán. A fél év során nem sokat beszélgettek. Az aktust követően a férfi néha Magyarországról kérdezgette, hogy pontosan merre is van, és milyen ott az élet. Kata rövid tömondatokban és egyre kevesebb nyelv-

tani hibával válaszolt. Mesélt a falujáról, a városról, ahova főiskolába járt, és azt is elmondta, hogy Budapesten szeretne letelepedni. Amikor Huck megkérdezte, hogy miért, Kata azt válaszolta, hogy azért, mert Magyarországon egyedül Budapesten élhet úgy az ember, ahogyan szeretne. Huck ezen csodálkozott, ám hiába tett föl ezzel kapcsolatban újabb kérdéseket, Kata nem tudott rájuk válaszolni. Nem föltétlenül azért, mert nyelvtudásában még némi hiányosságokat szenvedett.

Arról, hogy mi ez közöttük, és miért lett így, nem beszéltek sose. Amikor nem Kata szobájában töltötték az időt, a férfi visszaalakult azzá, akinek Kata korábban ismerte. Változatlanul szívélyes és udvarias volt hozzá, ám a kis földszinti szobán kívül rendre azt érzékeltette Katával, hogy ő itt alkalmazott, akinek feladatai vannak. Ez akkor is így volt, amikor a feleség éppenséggel nem volt odahaza. Amikor pedig otthon volt, Kata tisztos távolból, lopva figyelte, hogy Huck ugyanúgy viselkedik, mintha kettejük között nem történt volna semmi. Éjjelente alagsori kamrácskájában néha eszébe jutott, lehet, hogy amazok két szinttel följebb most éppen szeretkeznek, és a férfi ugyanazokat a mozdulatokat teszi, ugyanazokat a hangokat adja ki, és ugyanúgy váltja a feleségével a pózokat, ahogyan délelőtt vele tette. De ez éppen csak bevillant az agyába, hiába vizsgálgatta, figyelgette magát, semmiféle érzés nem fűződött a gondolathoz. Se féltékeny nem volt, se dühös. Eleinte meglepődött azon, hogy ilyesmi lehetséges, mármint hogy valaki életében olyan vonalak is vannak, amelyekről a házastársa mit sem sejt, de aztán ezen se csodálkozott sokat. A könyvekben és a filmekben elég gyakran találkozni ilyesmivel, és most a valóságban is szembesült vele. Az, hogy ennek a történetnek éppenséggel ő az egyik szereplője, nem keltett benne lelkiismeret-furdalást. Úgy volt vele, hogy neki nem kell emiatt lelkiismereti problémája legyen. Azzal birkózzon meg Huck. Föltéve, ha van neki. De nagyon úgy festett, hogy neki sincs.

Benne jártak a tavaszban, amikor Hucknak fölmondtak a munkahelyén. Hogy pontosan miért, azt nem árulta el. Attól kezdve amúgy se érintkeztek többet. A férfi nem jött le hozzá az alagsorba, Kata pedig addig se kezdeményezett. A fölmondásról is úgy értesült, hogy Huck nem járt el dolgozni, hanem naphosszat odahaza ténfergett. Hol a tévét bámulta, hol olvasott, hol egyszerűen ült a konyhában, babot evett, és sört vedelt. Katához alig szólt, a tekintetét is kerülte. Kata se kérdezett, végezte a munkáját, ahogy addig is, rendben, hiánytalanul. Néhány napig, az is lehet, hogy vagy két hétig meglehetősen fagyos volt a hangulat. A házaspár napközben és esténként alig szólt egymáshoz, éjjelente azonban Kata rendszerint ar-

ra ébredt, hogy veszekednek két szinttel fölötte. Aztán az egyik ezt követő reggelen a feleség közölte vele, hogy sajnos problémáik támadtak, ezért nem tudják tovább alkalmazni. Nagyon megköszönik az eddigieket, nagyon elégedettek vele, és természetesen olyan ajánlólevelet állítanak ki, amivel Kata remélhetőleg hamar el tud helyezkedni.

Kata megnyugodott. Ezek szerint nem ő robbantotta ki a feszültséget. A háziak szívélyes mosollyal búcsúztak tőle. Huck megrázta a kezét, és minden jót kívánt neki a továbbiakban. Kata semmiféle céltatosságot nem érzett a szavaiban. Mintha nem is Huck spermája folyt volna pár héttel korábban a combjain.

Úgy ment ki az épületből, hogy nem nézett vissza.

Nem akart újabb helyet keresni. Olyat úgyse talált volna, ahol csupán pár hónapra alkalmazták, egy évnél hosszabb időt viszont nem akart Angliában tölteni. Amikor véglegesen kilépett a külvárosi ház ajtaján, már a zsebében volt a repülőjegye. Hazajött és sorra beadta a pályázatát a nagy multcégekhez. Hónapokon keresztül folyamatosan ingázott a falu és Budapest között, hetente többször is meghallgatásra és interjúkra járt, és nagyon gondosan ügyelt arra, hogy minden téren a lehető legjobb benyomást keltse magáról.

– Úrinő lettél – morgott rá a fűzöld konyhaszekrény mellől és reggeli neszkávémögül, csavarokkal a hajában az anyja, miközben Katát méregette, aki a hajnali vonat indulása előtt egy órával fölkel, hogy beszárítsa a frizuráját, sminkeljen, és úgy vegye föl a kosztümöt, hogy azon sehol ne essen gyűrődés. Kata nem vágott vissza, nem is válaszolt. Nem látta volna értelmét.